

Demon Rumm
Sandra Brown

Copyright © 1987 Sandra Brown

Traducere publicată prin înțelegere cu Bantam Books,
o filială a Random House, o divizie a Penguin Random House LLC

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Demon Rumm
Sandra Brown

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Demon Rumm / Sandra Brown;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2850-3

I. Mateescu, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Demon Rumm

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu

capitolul 1

- Am intrat singur.

El nu știuse că ea purta ochelari până când nu ridică brusc capul la sunetul neașteptat al vocii lui. Îi scoase și îi lăsă apoi să cadă pe teancul de manuscrise de pe biroul în stil Queen Anne din fața ei. Îi căzu din mână și pixul roșu, tot pe manuscrise. Pentru o clipă, își duse o mână în partea stângă a pieptului, parcă încercând să-și liniștească inima care îi bătea cu putere.

- Mai speriat, domnule North.

- Îmi pare rău. De fapt, sunt complet inofensiv.

În comparație cu încăperea aceea strălucitoare și imaculată, el se gândi că semăna mai degrabă cu o creatură care supsesse la sânul tatuat al unei mame din Hells Angels¹. Expresia arogantă de pe chipul ei îi dădu de înțeles că nu avea ce căuta acolo. Zâmbind în barbă, el își lăsă jos sacul de pânză și își scoase ochelarii de soare.

- Am bătut la ușa principală, dar nu a răspuns nimeni.

- Poate că trebuia să încerci să suni la sonerie.

Sigur era îmbufnată, se gândi el. Vreo 45 de kilograme - deși era o apreciere generoasă - de femeie iritată și nemulțumită. Se părea că era destul de înțepată. Oare aceste prime momente ale întâlnirii lor aveau să dea tonul următoarelor săptămâni? Nu și dacă el avea un cuvânt de spus în treaba asta.

El își îndoi ușor un genunchi, lăsându-și corpul să adopte poziția aceea care topea coapsele, usca gura și oprea

¹ Hells Angels Motorcycle este un club de motocicliști cunoscut în întreaga lume, fondat în California, în 1948. (n.tr.)

inima în piept oricărei femei, postură care câştigase în fața afişului 'cu Farrah Fawcett considerat drept cel mai vândut din toate timpurile.

- Să încerc să mai intru o dată? întrebă el, arcuindu-și gura aspră într-un zâmbet sugestiv, care era la fel de faimos precum atitudinea lui arogantă. E clar că nu am nimerit tocmai bine de data asta.

Ea nu îi răspunse la zâmbet.

- De ce să îți mai bați capul? Doar ai intrat deja, nu?

- Da.

Ea se ridică și ocoli biroul. După ce făcu doi, trei pași pe pardoseala de mozaic, el observă că era desculță. Ea îl surprinse uitându-se la picioarele ei goale, dar nu-și ceru scuze pentru asta printr-un gest nervos sau prin vorbe bâlbâite, așa cum făceau femeile când erau surprinse îmbrăcate neglijent.

Pe chipul ei slab era imprimată o expresie care parcă spunea: „Și ce dacă nu-ți place că sunt în picioarele goale?”

Pe de altă parte, probabil era mai bine ca ea să nu știe că lui îi plăceau picioarele ei goale. Destul de mult. Până în clipa aceea, îi plăcea tot ce vedea, de la părul ei negru și lucios până la cele zece degete de la picioare goale. Purta o pereche de blugi albi, care parcă îi veneau un pic prea bine. În schimb, bluzonul alb cu care era îmbrăcată era cam cu trei mărimi prea mare. Și totuși, arăta mult mai sexy cu el decât ar fi fost cu un tricou mulat. Își suflecăse mânecile largi aproape până la cot, iar tivul i se atingea de coapse. Părea o cămașă bărbătească purtată, iar asta îl făcu să se întrebe dacă îi aparținuse răposatului ei soț.

În orice caz, era afurisit de adorabilă.

- Te-am prins în timp ce lucați? o întrebă el.

- Da.

- La carte?

- Exact.

- Scuză-mi, te rog, deranjul. Știu ce dificil este să îți aduni din nou gândurile după ce te întrerupe cineva.

Ea își dădu bretonul de pe frunte, nerăbdătoare.

- Menajera mea s-a dus la cumpărături, așa că te conduc eu în camera ta. Unde îți sunt bagajele?

- Asta e tot ce am.

El făcu semn cu capul spre sacul din pânză ponosit. O cusătură desfăcută fusese acoperită la repezeală cu o bucată de bandă adezivă argintie. Rupt, zgâriat și pătat, sacul acela arăta de parcă ar fi fost singurul supraviețuitor al unei tabere de instrucții pentru oamenii care se ocupau de mânăuirea bagajelor.

- Mi-am lăsat acasă geanta Louis Vuitton, zise el ironic. Asta e tot ce pot să car pe motor.

- Pe motor?

- Îhî.

Ea se uită la el și la sacul lui cu un dezgust total. Lui îi venea să râdă, dar nu îndrăzni s-o facă. În schimb, își lăsă atenția să rătăcească spre peretele de sticlă, care oferea o vedere panoramică superbă a plajei care se afla mult mai jos și a Oceanului Pacific de dincolo de ea.

- Ai venit din L.A. pe motocicletă? îl întrebă ea. Nu ai zburat până aici?

- Depinde cum definești termenul *a zburat*. Este posibil ca poliția din California să fi zis că am zburat.

Rânji la ea peste umăr și își îndesă mâinile, cu palmele spre exterior, în buzunarele de la spate ale blugilor găuriți și ponosiți. Cu siguranță, blugii aceia avuseseră zile mai bune. Sau chiar ani.

Superbă priveliște, continuă el.

- Mulțumesc. Priveliștea a fost unul dintre motivele pentru care eu și Charlie am cumpărat casa asta.

Răsucindu-se pe tocurile cizmelor pe care nu le-ar fi purtat nici un cowboy care se respecta - nici măcar unul

cu o situație financiară disperată –, el se întoarse din nou spre ea.

– Charlie? Nu-i spuneai Demon?

– Niciodată.

– De ce nu?

– Pentru că era soțul meu, nu idolul meu.

Ochii lui căprui expresivi, umbriți de sprâncene negre frumoase și bine conturate, se opriră asupra ei. Majoritatea oamenilor considerau că privirea incisivă a lui Rylan North era doar un truc cinematografic produs cu ajutorul camerelor de filmat și al luminilor bine plasate sau poate chiar un truc pe care îl folosea actorul ca să-și exprime mai bine vastele emoții. Dar era o simplă trăsătură naturală – avea o sprânceană puțin mai ridicată decât cealaltă, gene negre scurte, dar foarte dese și niște irisuri căprui stăruitoare, cu irizații maronii-aurii.

Rylan nu îi arunca în mod intenționat acea privire intensă și tulburătoare, ci doar încerca să își dea seama dacă se ascundea ceva în spatele cuvintelor doamnei Rumm. Poate că se ascundea ceva sau poate nu. Tocmai de aceea era el acolo – ca să afle. O privi umezindu-și buzele agitată și se gândi că, după câte se părea, sorții păreau să fie în favoarea intuiției lui.

– Dacă ai vrea să-ți iei geanta, zise ea cu răsuflarea tăiată, o să te conduc în camera ta.

– Îmi place camera asta, spuse el hotărât, nedorind să fie trimis în altă cameră, la fel ca un copil neascultător.

În plus, voia să o mai privească puțin.

– Aici lucrez eu, domnule North, și momentan dumneata reprezinți o distragere a atenției.

– Oh, serios?

El află încă un lucru despre femeia din fața lui, și anume că nu îi plăcea să fie tachinată. Buzele ei luară forma unei grimase dezaprobatore. Oare cât de departe o putea împinge, înainte de a-și pierde acea stăpânire

de sine rigidă pe care își impunea s-o afișeze? Ardea de nerăbdare să afle, dar știa că nu era momentul potrivit să-i testeze răbdarea, mai cu seamă că abia sosise.

– Bine, o să te las să lucrezi și mă duc să admir puțin peisajul. E în regulă?

– E bine.

– Minunat!

Ridică tacticos un picior, scoțându-și cizma și cioprapul, pe care le aruncă apoi pe podea, apoi făcu același lucru cu celălalt picior. Apucă iute marginea tricoului negru pe care îl purta și îl trase peste cap, ignorând icnetul ei de uimire și indignare.

Tricoul lui ajunsese peste grămada de încălțări și șosete de pe podea.

– Bine, întoarce-te la muncă! Ne vedem mai târziu, îi aruncă el nonșalant, uitându-se peste umărul gol, în timp ce deschidea ușa de sticlă și ieșea pe terasă.

Se plimbă în jurul piscinei, până la treptele care duceau în josul pantei stâncoase și spre plajă, întrebându-se dacă ea se uita după el. Desigur, ar fi pariat pe următoarea lui nominalizare la Oscar că ea exact asta făcea.

El era tentat să se întoarcă și să se uite la ea ca să se convingă, dar nu o făcu. Avea o imagine pe care trebuia să și-o păstreze – aceea de băiat rău și de nemernic complet nepăsător când venea vorba de femei. Iar nemernicii complet nepăsători în această privință nu reacționau în fața femeilor, indiferent cât de frumoase erau. Aproape că încălcaseră acea regulă nescrisă cu o săptămână în urmă, când Kirsten Rumm intrase în biroul avocatului ei și se văzuseră pentru prima dată.

Întâlnirea aceea fusese aranjată la cererea lui. Știusese din clipa în care doamna Rumm intrase în încăpere, cu umerii drepți, cu bărbia ridicată și cu o ținută complet demnă și regală, că ea considerase întâlnirea aceea

un deranj. Ochii ei fuseseră singurii care trădaseră o arecare vulnerabilitate. Pentru că fuseseră circumspecți.

Costumul ei din două piese, elegant și confecționat din stofă fină, îl făcuse să-i fie rușine cu aspectul lui. Cu o noapte înainte, stătuse treaz până târziu, citind scenariul filmului și notând pe margine variante pentru dialoguri. Iar în dimineața aceea dormise prea mult și nu mai avusese timp să se bărbiească. Se îmbrăcase cu primele haine care îi picaseră în mână când deschisese dulapul – cu o pereche simplă de pantaloni și cu o jachetă sport la fel de simplă. Iar cămașa pe care o purtase pe sub jachetă fusese teribil de șifonată. Slavă Domnului că îl prindea bine lookul acela neîngrijit!

Îl chinuise o migrenă îngrozitoare din cauză că dormise prea puțin și nu își dăduse jos ochelarii de soare foarte întunecați pentru că avusese ochii roșii și injectați. Fără ochelarii aceia de soare, arăta exact ca un consumator frecvent de substanțe interzise, abia trezit după o noapte de euforie.

Nu întârziase ea, ci el și agentul lui ajunseseră mai devreme, din moment ce limuzina lor se mișcase surprinzător de repede pe autostradă. Cât timp o așteptaseră, agentul lui și avocatul ei se angrenaseră într-o conversație plictisitoare. Iar el se făcuse comod într-un fotoliu din piele confortabil, după cum îi era obiceiul, și moțâise puțin până când venise și a patra persoană interesată.

Și, după cum se dovedise, el fusese cel mai interesat dintre cei prezenți acolo. Kirsten Rumm intrase în biroul acela auster, în care bătea prea tare aerul condiționat, aducând cu ea un parfum de flori. Nu genul acela de parfum nemțesc în sticluță din cristal cu pulverizator, care se putea cumpăra de la buticurile șic de pe Rodeo Drive. Parfumul doamnei Rumm îi amintea de florile

proaspăt culese din grădina îngrijită a unei buniciuțe, după o ploaie caldă.

Apariția ei cu siguranță îl impresionase.

Nici măcar nu observase trosnitul genunchilor artritici ai agentului său când se ridicase să-i fie prezentată și nici nu băgase în seamă salutul expansiv al avocatului. Pentru el, singurul sunet din încăperea fusese foșnetul delicios al unei coapse învăluite în mătase, care se freca de cealaltă în timp ce ea traversa podeaua acoperită cu mochetă.

– Doamnă Kirsten Rumm, Rylan North, zisese Mel, avocatul ei, făcându-le prezentările.

Toată lumea știa că Rylan North avea manierele unui ignorant. Ultimul lucru față de care se arătase cât de cât respectuos fusese jurământul de credință față de țară. Se comporta cu toți oamenii la fel și trata pe toată lumea cu o lipsă de politețe de neiertat. Cu toate acestea, când îi fusese prezentat lui Kirsten Rumm, se ridicase din fotoliul în care stătuse tolănit și îi strânsese mâna numai ca să aibă ocazia de a o atinge.

Oasele mâinii ei erau la fel de fragile precum păruseră. El își dorise să-i cuprindă ambele mâini în ale sale și să o asigure că totul avea să fie bine, deși nu ar fi putut spune de ce ar fi avut ea nevoie de vreo astfel de asigurare.

– Doamnă Rumm.

– Domnule North.

Vocea ei fusese la fel ca tot restul ființei sale – slabă, delicată și sexy. Și parcă îi atinsese buzele precum un lucru tangibil, făcându-l să-și dorească să i le poată gusta. Îi atinsese și mădularul, stârnind în el dorința de a face dragoste cu ea. Se simțise pe jumătate excitat chiar înainte să se așeze la loc în fotoliu.

Ea se așezase apoi pe scaunul cu spătar înalt pe care îl trăsesese Mel. Iar când pusese picior peste picior, Rylan

îi văzuse, pentru o fracțiune de secundă, lenjeria intimă crem, cu dantelă de culoarea boabelor de cacao. Și se bucurase al naibii de tare că își lăsase ochelarii de soare la ochi, pentru că astfel se putuse holba, fără să își dea seama nimeni, la punctul acela delicios de interzis, în care genunchiul ei frumos și suplu stătea lipit peste celălalt. Avea gambe superbe și glezne subțiri și delicate.

Iar partea de sus a costumului ei era... petrecută?! Acesta era termenul folosit în modă? În orice caz, i se petrecea peste sâni. Iar când se aplecase în față, materialul se lăsase suficient de mult ca el să-i poată zări sutienul, asortat cu slipul, curba unui sân și pielea lucioasă și bronzată, dar care nu avea sub nici o formă aspectul ars și aspru al pielii femeilor care venerau soarele torid al Californiei. Colierul de perle pe care îl purtase îi alunecase subtil în bluză, cuibărindu-se în valea dintre sâni. El fusese aproape hipnotizat de mișcările fluide ale perlelor pe linia bronzului ei.

Păruse la fel de neajutorată precum un cornet de înghetată într-o saună. Dar fusese o imagine înșelătoare.

- De ce mă aflu aici? întrebuse ea direct, trecând direct la subiect după ce făcuse schimb cu ei de câteva amabilități banale.

- Eu am cerut întâlnirea asta, îi răspunsese Rylan.

Păruse că evita să se uite la el, lucru ciudat pentru Rylan. Era obișnuit ca femeile să se holbeze la el, mute de uimire și pline de venerație.

- Asta știi, ceea ce vreau să aflu este de ce, domnule North?

- Vreau să vin să locuiesc cu dumneata.

Preț de câteva momente, ea rămăsese uitându-se fix la el, cu o expresie absentă întipărită pe chip. În cele din urmă, se uitase la avocatul ei și întrebuse:

- Despre ce e vorba, Mel?

- Exact despre ceea ce a spus domnul North. Vrea să se mute în casa dumitale pentru o vreme.

În clipa aceea, intervenise agentul lui:

- Rylan simte că este necesar pentru el să locuiască o vreme în același loc în care a trăit Demon Rumm. Ca să poată *asimila* stilul de viață privat al domnului Rumm și să experimenteze viața lui de zi cu zi.

Ea se uitase oriunde, mai puțin la Rylan. Iar el fusese tentat să-și dea jos ochelarii de soare, din moment ce ei i se păruse atât de deranjant să se uite la el.

- Necesar pentru ce? întrebuse ea după o scurtă tăcere.

- Pentru a-l putea portretiza cum se cuvine pe răposatul dumitale soț, răspunsese omul.

- Știu că poate părea o cerere destul de neobișnuit, începuse să îi explice agentul său, dar chiar nu e deloc așa, dacă înțelegi cum lucrează Rylan.

- Exact, intervenise el. Și nimeni nu îi poate explica asta mai bine decât mine doamnei Rumm. Lăsați-ne singuri un minut!

Nu era obișnuit să fie politicos când cerea ceva. Desigur, agentul lui sărise să-i execute imediat ordinul aspru. Avocatul ei păruse consternat la început, însă apoi fu de acord să iasă după ce Kirsten încuviințase scurt din cap. În timp ce bărbații părăsiseră încăperea, ea își pusese din nou picior peste picior, adoptând o atitudine inabordabilă și intransigentă.

- Vreau să vin să locuiesc în casa dumitale o vreme, repetase el.

Rylan avea foarte multă influență la Hollywood. Nu trebuia decât să sugereze că ar fi vrut ceva, și zeci de oameni începeau să se agite în jurul lui ca să-i îndeplinească dorința. Cu toate acestea, Kirsten Rumm nu păruse deloc impresionată de tonul lui arogant.

- Îmi pare rău, domnule North. Dar este imposibil.